

Sygn. akt II CO 82/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. N. - C.

przeciwko A. C.

o rozwód, sygn. akt I C [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2019 r.,

przedstawienia Sądu Okręgowego w P.

wniosku o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 45 k.p.c. Sąd Najwyższy oznacza sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli na podstawie okoliczności sprawy nie można ustalić właściwości miejscowej.

Właściwość miejscową w sprawach o rozwód określa art. 41 k.p.c. Przepis ten stanowi, że powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed sąd, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w okręgu tym jeszcze ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. W przepisie tym chodzi jednak o wspólne miejsce zamieszkania w Polsce, a tej podstawy nie ma. Z braku takiej podstawy wyłączny jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma - sąd miejsca zamieszkania powoda. Z okoliczności sprawy wynika, że wspólne miejsce zamieszkania stron było w Wielkiej Brytanii i nadal przebywa tam pozwany, z wyjaśnień powódki (pismo z dnia 16 kwietnia 2019 r.) wynika zaś, że wróciła na stałe do Polski w styczniu b.r. Po wniesieniu pozwu zatem miejsce zamieszkania powódki uległo zmianie.

W tej sytuacji nie ma obecnie podstaw do zastosowania art. 45 k.p.c., bowiem możliwe jest określenie właściwości miejscowej na podstawie art. 41 k.p.c.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji.